

Spm. nr. S 1669

Til justitsministeren (12/3 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren oplyse navn og opgavebeskrivelse for revisionsfirmaer, som ministeriet (afdelinger, styrelser etc.) har engageret til undersøgelser, almindelige revisionsopgaver eller andet?«

Svar (28/3 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigspolitechefen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Civilretsdirektoratet, Registertilsynet, Sekretariatet for Retsinformation og Retslægerådet.

På baggrund af de modtagne svar kan det oplyses, at Justitsministeriet ikke inden for det sidste år har engageret revisionsfirmaer til at foretage egentlig revision, revisionsvirksomhed i øvrigt eller lignende.

Det bemærkes, at Rigspolitechefen har oplyst, at den egentlige revision af politiets bevillinger forestås af Rigsrevisionen og politiets interne revision i henhold til en særlig aftale mellem Justitsministeriet og Rigsrevisor.

I forbindelse med større, konkrete sager om økonomisk kriminalitet m.v. anvender politi- og anklagemyndighed, herunder Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, jævnlige eksterne ekspertbistand, f.eks. fra advokater og revisorer. Udgifter af denne karakter afholdes dog ikke af politiets almindelige driftsbevilling, men af kontoen for udgifter vedrørende strafferetsplejen. Såfremt spørgeren ønsker yderligere oplysninger inden for dette område, vil Justitsministeriet indhente disse oplysninger.

Det tilføjes, at Justitsministeriet herudover i forbindelse med mere generelle analyser af arbejdsgange, konsulentbistand ved udbudsforretninger og lignende har indgået aftaler med firmaer, hvis arbejdsområde ud over konsulentbistand tillige omfatter revisionsvirksomhed.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 46:

Forespørgsel til erhvervsministeren [om, hvad regeringen agter at gøre for at bevare Danmark som søfartsnation].

Af Tommy Dinesen (SF) og Kjeld Rahbæk Møller (SF).

(Forespørgslen anmeldt 28/3 96).

Anden næstformand (Henning Grove):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløshedskasser.

Af Helge Sander (V), Bendt Bendtsen (KF) og Annette Just (FP) m.fl.

(Fremsat 29/2 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Forslagsstillerne stod bag forespørgsel nr. F 42 om etablering af tværfaglige a-kasser, som var til behandling i Folketinget sidste forår.

Samme dag var der en førstebehandling af L 203 – forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Opblødning af regler om faglig afgrænsning) – som var fremsat af K og V.

I den forbindelse havde Folketinget en meget lang debat om adgangen til at oprette tværfaglige arbejdsløshedskasser, og jeg redegjorde dengang for, hvorfor regeringen ikke kan støtte et forslag om en generel adgang til oprettelse af tværfaglige a-kasser.

Jeg påpegede bl.a., at de fagligt afgrænsede a-kasser har nogle indlysende fordele, som det er væsentligt at fastholde. Således har de et indgående kendskab til løn- og arbejdsvilkårene inden for deres faglige område, og ud fra dette kendskab har de mulighed for at give medlem-

merne en god og kvalificeret rådgivning om uddannelses- og beskæftigelsesforholdene inden for faget og at etablere en tæt kontakt til arbejdsgiverne inden for faget og hermed bidrage til at få medlemmerne i arbejde.

Endvidere påpegede jeg, at det efter min opfattelse er en væsentlig forudsætning for et velfungerende og stabilt arbejdsmarked, at der er stærke faglige organisationer såvel på arbejdsgiversiden som på lønmodtagersiden, og etablering af et tværfagligt kassesystem vil kunne få uoverskuelige konsekvenser for den danske model og dermed for stabiliteten på arbejdsmarkedet.

Ikke mindst af den grund er det vigtigt, at fagligt afgrænsede a-kasser bevares, og at tilknytningen mellem kasserne og de faglige organisationer opretholdes. Det er samtidig en væsentlig forudsætning for, at kasserne kan understøtte en fleksibel arbejdsmarkedspolitik, hvis hovedformål jo er at bekæmpe ledigheden og skabe et velfungerende arbejdsmarked.

Jeg henviste i mit indlæg dengang til, at jeg i Landsarbejdsrådet havde nedsat et udvalg om arbejdsløshedskassernes faglige område med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter. I udvalget var arbejdsmarkedets hovedorganisationer fra såvel arbejdsgiverside som lønmodtagerside repræsenteret, og udvalget havde til formål at finde frem til en definition af begrebet fagligt område, der er anvendeligt som kriterium for a-kassernes faglige afgrænsning under den nuværende arbejdsmarkedssstruktur, samt at udarbejde forslag til regler om en hurtig og smidig behandling af sager om ændringer i kassernes faglige område.

Udvalget afgav rapport med forslag til justering af reglerne i oktober 1995.

Udvalget berørte også spørgsmålet om kassestrukturen, og der var i udvalget enighed om, at den hidtidige struktur med fagligt afgrænsede a-kasser bør opretholdes.

Til slut vil jeg gerne knytte en kommentar til beslutningsforslagets bemærkninger om a-kasser, der ikke er tilknyttet en LO-organisation:

Bemærkningerne kunne give det indtryk, at der er forskel på fagligt afgrænsede a-kasser inden for og uden for LO-området. Dette er ikke tilfældet. Som det vil være forslagsstillerne bekendt, er a-kassernes forhold nøje reguleret i lovgivningen, og det kan ikke kræves, at a-kasse-medlemmer er medlemmer af den korresponderende faglige organisation, og kasserne må ikke yde tilskud til politiske partier.

Det anførte kan derfor efter min opfattelse ikke bruges som argument for, at der generelt skal gives adgang til oprettelse af tværfaglige arbejdsløshedskasser, og regeringen er således af den opfattelse, at den ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

V og K og Z's forslag til folketingsbeslutning om adgang til oprettelse af tværfaglige a-kasser kan Socialdemokratiet ikke støtte, for vi finder, at den nuværende faglige afgrænsning ikke alene er medvirkende til, men også er en vigtig årsag til, at vi har et velfungerende og i international målestok meget stabilt arbejdsmarked.

Og så kan man ikke lade være med at undre sig, for det er jo ikke lang tid siden – det er i hvert fald i dette Folketingsmedlemmers tid – vi senest har haft debatten. Vi har jo haft en forespørgsel, og vi har også haft nogle forslag, og derfor kan man sådan set ikke lade være med at spørge, hvad meningen med det her egentlig er.

Socialdemokratiets opfattelse er, at der ikke her i Folketinget er skabt nye forudsætninger for et gennembrud for tværfaglige a-kasser.

Vi havde dengang en meget lang debat, hvor synspunkterne blev vendt og drejet, og jeg vil derfor gøre min ordførertale meget kort, men jeg skal da gerne gentage nogle af de argumenter, som begrundet den overordnede fastholdelse af fagligt afgrænsede a-kasser:

Vi er af den opfattelse, at det netop er via det faglige a-kasse-system, en kvalificeret og fagspecifik viden om arbejdsmarkedets behov bedst gives til de ledige, herunder ikke mindst vejledning om uddannelses- og jobmuligheder. Det gælder også tilrettelæggelsen af diverse kurser for ledige, hvor a-kassens faglige viden kombineret med virksomhedernes behov gør fagkasserne til de mest kompetente til at afgrænse, hvad der har relevant fagligt indhold set i forhold til arbejdskraftefterspørgslen.

Hertil kommer, at a-kasse-administrationen skal blive i fagkasseregiet, fordi det er her, man har de bedste forudsætninger for kendskab til medlemmernes fagspecifikke viden og kunnen, som sammen med a-kassens lokale kontakter og dens kendskab til virksomhedernes arbejds-kraftbehov skaber grundlaget for en service og en vejledning, som giver de enkelte ledige større chancer for at skaffe sig et arbejde samt imødekomme virksomhedernes behov.

Afsluttende vil jeg sige, at Socialdemokratiet på baggrund af ovenstående ikke ser nogen grund til at åbne for oprettelse af yderligere tværfaglige a-kasser, også fordi de ikke harmonerer med den danske model. Det vil efter vores opfattelse skabe en risiko for undergravning af intentionerne i den aktive arbejdsmarkedspolitik, og vi kan forstå – læg vældig godt mærke til det! – at såvel arbejdsgiver- som lønmodtagerorganisationerne er enige om, at den hidtidige struktur med fagligt afgrænsede a-kasser bør opretholdes.

Helge Sander (V):

Efter Venstres opfattelse er tiden fuldstændig løbet fra det monopol, som vi har på dette område, og vi føler, at regeringen er alt, alt for restriktiv.

Der er mindst tre gode grunde til, at man burde sige ja til beslutningsforslag nr. B 104 i dag, nemlig mulighederne for øget frihed, øget fleksibilitet og øget konkurrence.

Hvis vi ser på det med friheden først, så er det således, at vi føler, at det i 1996 burde være den naturligste ting i verden, at man havde ret til at organisere sig efter eget ønske og i den forbindelse koble sig på den a-kasse, som man fandt mest hensigtsmæssig. Dermed kunne man jo også blive frigjort for at blive bundet til nogle bestemte politiske holdninger, som vi jo ved eksisterer i det nuværende system i dag.

Når der både fra ministerens og fra den socialdemokratiske ordførers side er blevet talt om, at man ikke ønsker ændringer, og at der ikke er sket noget nyt, siden vi behandlede sagen sidst, vil jeg gerne sige, at jeg oplever det, som om der er sket noget nyt, idet jeg har fået endnu flere eksempler på, at man føler, at der finder en tvang sted, som er ganske uacceptabel. Vi har sågar fået en henvendelse fra en SiD'er, som føler, at det er meget, meget forkert, at han kun kan blive vejledt af SiD og den dertil hørende a-kasse, for han føler ikke, at man dér har interesse i, at han bliver dygtiggjort, for så risikerer man at miste ham som medlem.

I det hele taget mener jeg, at det år, der er gået, siden vi sidst debatterede det, gør, at der er endnu større behov for, at vi skaber alle de frihedsgrader på arbejdsmarkedet, som der overheadet er mulighed for, og her taler vi altså ikke om forskellige åremål og forskellige satsers osv., men alene om friheden til at gøre det, som den enkelte finder mest hensigtsmæssig.

Ud over at omtale forslaget om retten til at oprette tværfaglige a-kasser vil jeg minde om, at vi i Venstre føler, at det også er væsentligt for os at komme igennem med, at det skal være gennem en positiv tilkendegivelse, man over fagforeningskontingentet skal bidrage til politiske partier, og at vi ligeledes ønsker at komme væk fra de eksklusivbestemmelser, der er på arbejdsmarkedet. Så meget om friheden.

Hvis vi ser på fleksibiliteten, så mener vi, at det her forslag kunne medvirke til, at der blev endnu bedre muligheder for, at der kunne skabes den faglige mobilitet, der er så hårdt tiltrængt. Med den udvikling, der sker på arbejdsmarkedet, hvor tingene jo i dag har en helt anden struktur end for blot nogle ganske få år siden – jeg tænker her på det med de lange samleband og det med, at det hele absolut skulle foregå på én og samme arbejdsplads – og hvor fjernarbejde altså kommer mere ind i billedet, er der jo ikke tvivl om, at det bliver mere og mere unaturligt, at man knytter fagforeningerne og a-kasserne så tæt sammen og altså har den meget, meget præcise afgrænsning. Derfor mener vi, at der i fleksibilitetens hellige navn også burde være et klart ja til muligheden for at oprette tværfaglige a-kasser.

For det tredje vil vi gerne understrege muligheden for øget konkurrence. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at der er påfaldende stor forskel på de omkostninger, der knytter sig til at drive disse a-kasser. Nu kan tallene gøres op på forskellig vis, men hvis jeg gør dem op i meget runde tal, er det således, at det årligt er knap 500 kr. for den billigste a-kasse og ca. 2.000 kr. for den dyreste. Der er altså en forskel på ca. 1.500 kr. pr. medlem pr. år.

Jeg erkender, at der selvfølgelig er og altid vil være forskelle i de enkelte a-kasser – afhængigt af, hvor mange ledige de har, og hvilken kasse det er – men så stor en forskel er dog påfaldende, og derfor mener vi, at sund konkurrence, hvor der både er mulighed for at se nærmere på administrationsomkostningerne og for, at det enkelte medlem kan vurdere den enkelte a-kasses service, ville være en meget god og naturlig ting.

Og som afslutning på denne omgang vil jeg blot notere mig, at både ministeren og den socialdemokratiske ordfører – måske ikke helt tilfældigt – taler om den danske model i forbindelse med det at have disse fastlåste systemer på a-kasse-området. Jeg har nemlig lidt svært ved at se, at den danske model absolut er knyt-

tet til andet, end at vi skal sørge for, at man på det danske arbejdsmarked ikke har en helt naturlig frihed. Denne kunstige argumentation vil jeg gerne have uddybet, og hvis den ikke kommer her i dag, vil jeg meget, meget gerne vende tilbage til den.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Ole Vagn Christensen sagde, at såvel Arbejdsgiverforeningen som lønmodtagerforeningerne synes, det er et godt system, og ønsker at fastholde det, som det er i øjeblikket, og det er der jo ikke noget at sige til, for i øjeblikket er der jo monopol på at have a-kasserne, og det er da rart at have et monopol, hvor man får et årligt administrationsbidrag på sammenlagt 2,5 mia. kr. Så ville det da være ærgerligt, hvis man skulle ud i konkurrence med andre. Så der er jo ikke noget at sige til, at de, der sidder på det, gerne vil fastholde det, men det er ikke særlig hensigtsmæssigt over for kunden, altså den forsikrede.

Og mit spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører er så, om det ikke er korrekt, at det ikke er hensigtsmæssigt over for den, der er forsikret.

Både den socialdemokratiske ordfører og arbejdsministeren var jo inde på, at den faglige afgrænsning, der ligger i a-kasserne i dag, har en række indlysende fordele, og nævnte nogle af fordelene. Men hvis det virkelig er så fantastisk godt, hvis det virkelig går så godt i det nuværende system og i de nuværende a-kasser med den faglige afgrænsning, så er der vel ikke nogen, der ville vælge en anden a-kasse, hvis de fik det frie valg til vælge, hvilken a-kasse de ville være i. Hvis det virkelig er så godt, som arbejdsministeren siger, så ville alle medlemmerne i den pågældende a-kasse vel blive der, selv om de fik muligheden for at vælge en anden a-kasse.

Og så er det, jeg spørger: Hvad er det, man er bange for i regeringen og i Socialdemokratiet? Det forslag, jeg lægger op til, er, at der bliver valgfrihed, altså at man som lønmodtager får mulighed for at vælge den a-kasse, man helst vil være i.

Hvis det er, som arbejdsministeren påstår, er der vel ingen grund til at frygte, at medlemmerne vil flygte over i nogle nye a-kasser, men jeg tror desværre, arbejdsministeren tager fejl, og jeg tror også, den socialdemokratiske ordfører tager fejl. De nuværende a-kasser gør det ikke godt nok, og det er ikke rimeligt, at man er stavnsbundet til én og samme a-kasse.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi frihed til at vælge og frihed under ansvar. Derfor er det en naturlig ting, at Det Konservative Folkeparti støtter friheden til at oprette tværfaglige a-kasser.

Vi har ikke den samme frygt, som arbejdsministeren i dag har givet udtryk for. Arbejdsministeren har også henvist til rapporten fra oktober 1995. Men jeg må konstatere, at skulle vi kun rette os efter de rapporter, som blev produceret, og i dette tilfælde en del organisationsfolk, så havde Folketinget overlevet sig selv, og så kunne vi lige så godt sætte nogle embedsmænd og en direktion til at køre »familien Danmark« som en forretning.

Vi mener grundlæggende, at vi lever i et samfund, der hele tiden ændrer sig utrolig hurtigt. I dag lever vi i et servicesamfund, hvor også industrien er organiseret på en helt anden måde end for små 100 år siden, på den tid, hvor industrialismen og socialismen stod på deres højeste.

Tværfaglige fagforeninger afspejler vores moderne samfund. Det er derfor på tide, at vi lader lovgivningen følge med. Går vi uden for Christiansborg, ser vi mange virksomheder, hvor faggrænserne er brudt ned, og hvor man samarbejder på kryds og tværs – Oticon er et af de eksempler, som de fleste har hørt om – og derfor skal vi naturligvis gøre det muligt at etablere tværfaglige a-kasser.

Regeringen burde også stille sig selv følgende spørgsmål: Hvorfor fastholde en lovbestemmelse, som i praksis er fuldstændig gennemhullet. Hvad er det, man frygter, hvis vi fjerner kravet om faglighed i loven? Er det den frie konkurrence på medlemskontingentet, man er bange for? Fri konkurrence har jo ellers vist sig at bevirke, at folk bliver bedre, men det er måske noget, man har overset.

Hvorfor er man i regeringspartierne bange for at give folk denne valgfrihed? Argumenterne har vi jo allerede hørt under noget af debatten, men de holder jo ikke vand. Der er jo ingen, der tror på, at smedene vil flygte fra Metal til HK eller en anden a-kasse, men det er et tilbagevendende argument.

Vi lever i en tid, hvor monopolerne bliver brudt, og det giver konkurrence, som nogle bliver gode af, og som andre går ned på. Statens Konfektion er et af eksemplerne på det sidste. Derfor er det vigtigt, at vi også her bryder monopolerne. Det vil være til gavn for medlemmerne.

Erhvervsbladet beskrev den 7. marts de store omkostningsforskelle, der er, når vi taler om a-kassernes administration. Nu er det som sagt ikke nogen videnskabelig undersøgelse, men linjen kan man måske kigge en lille smule på, for den er nok ikke helt skæv:

Artiklen beskriver, at ét fagforbund har et a-kasse-kontingent på 6.132 kr. årligt, hvoraf de 2.346 kr. går til administration – det svarer altså til ca. 38 pct. – mens man i bunden af skalaen finder a-kasser, som kun opkræver mellem 11 og 15 pct. i administrationsbidrag. Jeg er godt klar over, at man ikke kan foretage en regulær sammenligning mellem de to a-kasser, men det siger altså, at der er store ting at se på dér.

Men vi behøver vel ikke at anstrenge os for at ændre på et sådant forhold, når det politiske system binder den enkelte faggruppe, for det er jo det, der er problemet. Sagt på almindeligt dansk: Man har vel fået armen vredet rundt på ryggen: Betal og se glad!

Når det som sagt er magtpåliggende for os i denne sag at fremsætte dette beslutningsforslag, er det jo netop – som vi også har sagt ved tidligere debatter – fordi lovbestemmelsen allerede er gennemhullet. HK-området er et godt eksempel; her man kan vælge mellem FTF, HK, Firma-Funktionærerne og Arbejdslederne; men der er også andre eksempler.

Der er jo også Kristelig Arbejdsløshedskasse, som man har givet dispensation for, og det er selvfølgelig en torn i øjet på den etablerede fagbevægelse. Men løser den ikke sin opgave, kan man spørge. Jeg har ikke i dag hørt, at Kristelig Arbejdsløshedskasse ikke løser sin opgave fuldt ud.

Vi kan ligeledes tage Arbejdsløshedskassen for Selvstændige Erhvervsdrivende og Danske Næringsdrivendes A-kasse. Det er jo egentlig tværfaglige a-kasser, som konkurrerer på kvalitet og pris, som konkurrerer på, hvor gode de er.

Her har man altså tværfaglige a-kasser, og vi må konstatere, at hverken ministeren eller direktoratet har noget at udsætte på disse kasser, hverken når vi taler om administrationen af gældende regelsæt, eller når vi taler om vejledning.

Hertil kommer, at vi ikke må glemme, at der er noget, der hedder arbejdsformidlingen, og jeg har da ikke i det sidste stykke tid hørt noget fra venstrefløjens om, at man ikke er rigtig tilfreds med det, der foregår i AF.

Afslutningsvis kan jeg sige, at jeg er klar over, at man i Socialdemokratiet ikke er kommet så

langt med nedbrydningen af monopolerne, at man vil give dette forslag sin støtte. Så hr. Ole Vagn Christensens negative udtalelser om støtten var vi klar over, men vi kan jo se, om det ikke er et parti, der også kommer i bevægelse på det her område.

Endelig kan jeg da lige sige, at vi måske på et tidspunkt får et lovforslag om professionelle fodboldspillere, og så må vi jo håbe, at de kan dribble sig ind i den rigtige a-kasse.

Aage Frandsen (SF):

Det er SF's principielle opfattelse, at der skal være den størst mulige sammenhæng mellem den faglige organisering og tilhørsforholdet til en a-kasse, for efter vores opfattelse er det vigtigt, at a-kasserne har et stort kendskab til medlemmernes løn-, arbejds- og uddannelsesvilkår, fordi det har stor betydning, at man kender til medlemmernes baggrund, når man skal anvise dem arbejde eller rådgive dem om uddannelse, og da vi mener, at a-kasserne skal spille en endnu større rolle i forbindelse med formidling af arbejde, siger det sig selv, at vi mener, at det er vigtigt at kende medlemmernes baggrund og deres faglige formåen og kunnen.

For en række faggruppers vedkommende er det let at etablere en sammenhæng mellem den faglige organisering og tilhørsforholdet til en a-kasse og at trække klare grænser faggrupperne og dermed a-kasserne imellem. Det gælder f.eks. for metalarbejdere.

En tilsvarende klarhed eksisterer ikke i alle tilfælde. Man kan f.eks. sige, at inden for det, vi i bred forstand kan kalde kontorområdet, er der ikke klare afgrænsninger i dag.

Dér mener vi så, at det, som er sket inden for det sidste års tid, er vigtigt, nemlig at arbejdsministeren i højere grad har set med velvilje på, at en gruppe, der var fagligt organiseret under FTF, med hensyn til a-kasse-tilhørsforhold blev accepteret som medlemmer af FTF-A.

Det er efter vores opfattelse vigtigt at understrege i denne sammenhæng, for det er udtryk for, at man på den ene side opretholder den nære tilknytning mellem den faglige organisering og a-kassen og på den anden side godkender en gruppes ønske, som er begrundet i dens tilhørsforhold til en bestemt faglig organisering.

Der har somme tider været en del uenighed om afgrænsningen, og man kan sige, at uenigheden om den faglige organisering somme tider føres over i en uenighed om a-kasse-afgrænsningen. Det er selvfølgelig ikke særlig tilfreds-

stillende, at det skal afgøres politisk, men sådan kan det i nogle tilfælde være.

Vi mener, at der tidligere har været for stram en administration af disse spørgsmål, men den åbning, der for et år siden kom fra arbejdsministeren, synes vi altså var tilfredsstillende, samtidig med at det blev lovet, at afgørelserne ville blive truffet hurtigere, end det har været tilfældet tidligere.

Derfor er vi tilfredse med den ordning, der er i dag, og vi mener, at de mennesker, som ikke præcist kan siges at høre til en bestemt faggruppe, så kan indplaceres i forskellige a-kasser, sådan som det allerede sker i dag.

Derfor må vi om det beslutningsforslag, der foreligger, sige det samme, som vi sagde om et tilsvarende forslag for et år siden, nemlig at vi både principielt og konkret er uenige i forslaget og derfor afviser det.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er kun ét år siden, vi havde en tilsvarende debat om tværfaglige a-kasser, men vi tager da gerne debatten en gang til, og jeg vil så prøve at forny mig lidt i forhold til sidste gang, vi snakkede om denne sag.

Faktisk var det sådan, at vi her i efteråret forhandlede arbejdsmarked og finanslov, og der var et forslag på bordet om fremover at hæve grænsen for oprettelse af a-kasser fra 5.000 til 50.000. Det forslag havde til vores store undren ikke nogen bevågenhed hverken hos V eller K, man kan sige tværtimod, og det blev taget af bordet under forhandlingerne.

Men i Det Radikale Venstre har vi den opfattelse, at et forslag af den type kunne have været med til at opløde faggrænserne og på den måde gøre tingene mere tværfaglige, end tilfældet er i dag. Grænsen for oprettelse af a-kasserne er jo, som jeg sagde det, 5.000 medlemmer, og egentlig kan man sige, det er lidt småt, hvis det er tværfaglighed, man ønsker.

I den forbindelse kan det godt undre, at både fagbevægelsen og arbejdsgiversiden, altså parterne på arbejdsmarkedet, ikke selv presser mere på for at få ændret og oplødt disse grænser. Organisationerne ændrer sig jo i disse år og slår sig sammen til større enheder, karteller, og det kunne da også godt smitte af på a-kasserne.

Vi tror, det ville være en god idé, men det kan jo være, det kommer, og vi stiller op igen, hvis V og K skulle komme på bedre tanker.

Tom Behnke (FP):

I modsætning til SF har vi i Fremskridtspartiet den opfattelse, at der skal være den størst mulige forskel og adskillelse mellem fagforeningerne og a-kasserne, således at vi er helt sikre på, at der er vandtætte skotter mellem fagforeningerne og a-kasserne.

Det er jo sådan, at det at være medlem af en fagforening og det at være medlem af en a-kasse er to helt vidt forskellige ting, men sådan som systemet er skruet sammen i dag, er det jo gængs tale i befolkningen, at man er medlem af fagforeningen, for at man kan få understøttelse, og at man skal ned på fagforeningen for at hente sin understøttelse. Det er jo en misforståelse, som ikke mindst fagforeningerne har ønsket skulle være udbredt i Danmark, at man er nødt til at være medlem af en fagforening, for at man kan få understøttelse. Det er jo noget vrøvl, og det vrøvl prøver vi – nogle af os i hvert fald – at få rådet bod på. Hvis man ønsker at forsikre sig mod ledighed og ønsker at få understøttelse, når man bliver ledig, er det en a-kasse og ikke en fagforening, man skal være medlem af.

Det, at fagforening og a-kasse er så tæt knyttet til hinanden, som tilfældet er i dag, gør jo, at fagforeningerne i vid udstrækning misbruger det, at de har a-kasserne, til at presse medlemmerne til at være medlemmer af fagforeningen som forudsætning for, at de kan være medlemmer af a-kassen. Det er ulovligt, men det er noget, der foregår hver eneste dag rundt omkring i stort set alle fagforeninger og alle a-kasser.

Kristelig Fagforening og Kristelig Arbejdsløshedskasse har været nævnt som et alternativ; det er en tværfaglig a-kasse og en tværfaglig fagforening, men selv Kristelig a-kasse og Kristelig Fagforening har jo ikke kunnet styre sig, hvad angår det at prøve på at sikre sig så mange medlemmer som overhovedet muligt. Hvis man f.eks. ønsker at flytte sit a-kassemedlemskab fra en a-kasse over til Kristelig Arbejdsløshedskasse, får man i stort set alle tilfælde et brev fra Kristelig Fagforening, hvor man lige skal krydse af og skrive sit navn under, for at man kan blive medlem, og mange, der ikke lige når at læse papiret fra ende til anden, får bare skrevet under og får det indleveret, fordi de regner med, at det er forudsætningen for, at de kan få understøttelse. Lige pludselig uden deres viden er de blevet meldt ind i Kristelig Fagforening, og på den måde kører fagforenin-

gerne altså deres spil og misbruger det, at de har a-kasserne under sig.

For Fremskridtspartiet er det helt i orden, at fagforeningerne har a-kasser, men det skal ikke kun være fagforeningerne, der har a-kasserne. Det skal være sådan, at der kan oprettes tværfaglige a-kasser, så lønmodtagerne har muligheden for at vælge, hvilken a-kasse de vil være i, og det skal ikke være betinget af, at man enten melder sig ind i en politisk ideologisk a-kasse eller ind i en religiøs ideologisk a-kasse.

Det administrationsbidrag, der årligt kommer ind, er jo mere end 2,5 mia. kr., og 2,5 mia. kr. er en voldsom magtfaktor. Den magtfaktor ønsker Fremskridtspartiet bliver delt ud på en anden måde, sådan at det er lønmodtagerne, der i højere grad bestemmer, hvor deres penge skal gå hen.

Det vil også betyde, at der kommer en sund konkurrence, der alt andet lige vil betyde, at a-kasserne vil højne deres kvalitet, og at prisen vil falde i det øjeblik, hvor der er en fri og reel konkurrence om lønmodtagerne. Det, vi kan se, er, at der er et voldsomt udsving i størrelsen af administrationsbidragene til a-kasserne.

I dag er det sådan, at lønmodtagerne reelt kun har én mulighed for at vælge a-kasse, nemlig de vælger at melde sig ind i Kristelig Arbejdsløshedskasse. De manglende valgmuligheder gør, at lønmodtagerne er stavnsbundne til en a-kasse. Det tvinger lønmodtagerne til at betale til administrationsbidraget, uanset hvad størrelse det så i øvrigt bliver fastsat til, og så er der jo det forhold, at flere og flere ordninger betinger, at man har været medlem af en a-kasse i et antal år; hvis man f.eks. ønsker at gå på efterløn, er det en forudsætning, at man har været medlem af en a-kasse, og på den måde er man via lovgivningen også med til at tvinge lønmodtagerne til at være medlemmer af en a-kasse, og ikke nok med at man tvinger dem til, at de skal være medlemmer af en a-kasse, man tvinger dem også til, at det skal være en helt specifik a-kasse, og det er så i øvrigt uanset, hvad administrationsbidragets størrelse er.

Det finder Fremskridtspartiet er helt urimeligt, og derfor var der ingen tvivl i vores sind om, at vi ville være medforslagsstillere til dette forslag, og som jeg har sagt det tidligere, og som jeg prøvede at spørge den socialdemokratiske ordfører om: Hvis det er rigtigt - Fremskridtspartiet tror ikke på det - hvad den socialdemokratiske ordfører sagde, at det nuværende system med, at der er en meget nøje faglig

afgrænsning, er lykken, så er der vel heller ikke noget at frygte.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten finder, at faglige a-kasser er et gode for medlemmerne, dels fordi et fagligt kendskab til området giver langt bedre mulighed for ordentlig vejledning og forslag til beskæftigelsesinitiativer, dels fordi det giver mulighed for en kvalificeret behandling af f.eks. overenskomstforhold og fyringsvarsler, dels fordi det giver mulighed for en demokratisk medindflydelse på gulvniveau. Denne mulighed er det så til gengæld vigtigt at medlemmerne bruger f.eks. ved diskussioner om, hvordan man bruger pengene, og hvilke administrationsbidrag der skal gives. Det er der heldigvis også ganske mange der gør.

Men det er heller ikke den faglige organisering af a-kasserne, der anfægter forslagsstillerne. Det egentlige formål med forslaget er jo i langt højere grad at undergrave det eksisterende a-kasse-system angiveligt på grund af dets partipolitiske tilknytning.

Men der er ikke nogen fordel i at frembringe en situation, hvor der kan opstå konkurrence mellem a-kasser, sådan som den konservative ordfører begejstret udtrykker det. Jeg kan f.eks. forestille mig en grim situation, hvor a-kasser reelt vil kunne sortere medlemmer efter ledighedsrisiko, og så kan man jo sagtens konkurrere på billig administration og deraf følgende lave kontingenter.

Jeg er ikke i tvivl om, at de borgerlige ville ønske sig en sådan konkurrencesituation, men Enhedslisten foretrækker altså klare faglige afgrænsninger.

Sonja Albrink (CD):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg fremføre CD's synspunkter.

VKZ's forslag om oprettelse af tværfaglige a-kasser er identisk med forespørgsel nr. F 42 og lovforslag nr. L 203 fra sidste forår, som arbejdsministeren også har gjort opmærksom på.

Begrundelsen for forslaget er i denne omgang begrænset til ønsket om at oprette arbejdsløshedskasser uden tilknytning til LO, men som forslagsstillerne selv påpeger, er dette allerede muligt i dag. Medlemskab af en a-kasse er totalt uafhængigt af medlemskabet af en fagforening.

Tværfaglige a-kasser vil undergrave forsikringssystemet på arbejdsmarkedet. Det bliver de

stærke grupper på arbejdsmarkedet, der kommer til at vinde på bekostning af de svage grupper, og det bliver kun en midlertidig gevinst for den stærke gruppe.

Problemet er, at arbejdsløshedsforsikring adskiller sig fra bilforsikring og den slags forsikringer. Hvis de stærke grupper på arbejdsmarkedet, de, der har en lille risiko for at blive ledige, begynder at melde sig ind i a-kasser med lav forsikring, er det starten på en marginalisering af de svage grupper i samfundet, ligesom de unge mænd under 25 år har det med bilforsikringen.

Men forskellen mellem bilforsikring og arbejdsløshedsforsikring er, at samfundet ikke vil acceptere denne marginalisering af beskæftigelse med høj ledighedsrisiko, og så må samfundet gå ind med flere tilskud fra staten til a-kasserne. Vi ender i den samme situation som før, hvor lavrisikogruppen så i stedet betaler højrisikogruppen over skatterne, altså status quo.

Samtidig mistes gevinsten ved, at a-kasserne kan gøre en aktiv beskæftigelsesindsats over for deres medlemmer på grund af det indgående kendskab til faget. Det danske forsikringssystem bliver ikke bedre af tværfaglige a-kasser, tværtom, men man kunne da forestille sig andre tiltag, som kunne forbedre det. Hvad med muligheden for tillægsforsikring til dem med de høje lønninger? Der bør måske tages mere hensyn til lønforskellen i forsikringssystemet.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg synes, vi her er præsenteret for et vældig godt forslag, som giver den frihed, som jeg synes man har brug for inden for dette område. Jeg synes sådan set, det er lidt ærgerligt, at man under debatten fra visse regeringspartiers side alligevel fornemmer en ret positiv indstilling over for forslaget, når der ikke vil være mulighed for at finde et kompromisforslag, så man på en forskellig vis kunne imødekomme et sådant forslag.

Hvad er det, forslaget lægger op til? Det er jo faktisk det, som jeg tror vi alle sammen her i Folketinget håndhæver meget højt, nemlig friheden og netop friheden til også at kunne gøre nogle ting, som ikke ligger i præcise, faste rammer.

Dette med antallet af medlemmer kan der nok ikke være nogen tvivl om. Det vil stadig væk være et meget passende antal.

Men det, jeg kunne godt tænke mig at spørge arbejdsministeren om, er, hvorfor regeringen egentlig har lagt sig fast på en afvisning af forslaget, når man kan se, at Kristelig Arbejdsløshedskasse i realiteten har et forslag, der er meget lig det, vi behandler her i dag.

Man kan jo godt foreslå en minister noget, og jeg synes godt, at ministeren kunne holde en form for et lille samråd med alle ordførerne og så se på, om der dog ikke var en mulighed for bare en gang imellem at kunne enes om nogle ting, som man sådan fornemmer at der faktisk ikke er den helt store uenighed om.

Derfor vil jeg slutte med denne lille appel til arbejdsministeren og så i øvrigt takke dem, der har fremsat forslaget. Det er et meget let og enkelt forslag, som så skal udmøntes på et senere tidspunkt, hvis regeringen kunne bestemme sig til at være lidt mere imødekommende, end den har været hidtil i denne sag.

Helge Sander (V):

Det er desværre et dårligt budskab, der udgår fra Folketinget i dag efter denne forhandling, for tager man de forskellige ordførerindlæg for pålydende, viser det sig, at der ikke er flertal for at give de danske lønmodtagere denne frihed. Men hr. Poul Nødgaards ordførerindlæg kommer jo nok sandheden nærmest, og når vi kommer frem til det resultat, er det ene og alene af den grund, at Socialdemokratiet sidder tungt og godt på Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne, for inderst inde er jeg ikke i tvivl om, at begge disse partier udmærket kunne støtte forslaget, hvis ikke vi havde den regeringskonstellation, vi har; men det har vi nu engang, og så kender vi godt spillereglerne.

Ærgerligt nok må vi altså notere, at det blev et nej, men vi vil fortsætte, og jeg er overbevist om, at vi også vil fortsætte med at gå i dybden med nogle af de problemstillinger, som er blevet remset op her fra talerstolen i dag i forbindelse med a-kassernes virksomhed.

Jeg vil gerne gentage noget af det, som jeg nævnte i mit ordførerindlæg, nemlig i relation til arbejdsministerens bemærkninger om, at det ville få helt uoverskuelige konsekvenser for den danske model, hvis det var således, at man ikke havde sammenkædningen mellem det faglige og a-kasserne.

Jeg forstår det simpelt hen ikke, og derfor vil jeg gerne bede arbejdsministeren om at uddybe det, for jeg er overbevist om, at der er flere andre, der er i samme situation som jeg selv. At

der ligefrem skal kræves et monopol, for at vi kan håndhæve den danske model, er dog utroligt. Hr. Ole Vagn Christensen slog sit ordførerindlæg op på begejstringen hos de etablerede for det system, vi har i dag, og det kan jeg godt forstå, for alle, der er inde i varmen, er selvfølgelig tilfredse.

Men det er dog, synes jeg, bemærkelsesværdigt, at Kristelig Arbejdsløshedskasse med sine knap 120.000 medlemmer i dag har den mulighed, som vi beder om at alle andre også måtte få. Man anbefaler faktisk det her forslag, for selv om man har den fordel, kan man jo udmærket se, at det er helt urimeligt, at man har det monopol på området, som tilfældet er.

Hr. Aage Frandsen var inde på den nære tilknytning, som a-kasserne med den nuværende konstruktion har i dag. Det giver mig anledning til at komme med et par bemærkninger til rapporten om a-kassernes faglige områder, den rapport, som også arbejdsministeren var inde på. Her kommer man ind på tre argumenter imod tværfaglige a-kasser. Nu er jeg glad for, at arbejdsministeren har fået fat på den og sidder og kan følge med.

Det første er, at kendskabet inden for området bliver ujævn, som der står. Ganske korrekt, som hr. Aage Frandsen nævnte, og jeg er ikke i tvivl om, at når man kun har et lille, begrænset felt at arbejde på, har man et større kendskab, men jeg mener absolut, at ulempen er betydeligt større, fordi man så fokuserer blindt bare på et enkelt område, og så er vi også ude i det problem, at når man kun ser på det så snævert, er der selvfølgelig også nogle, der er bange for, at man mister medlemmer.

Et andet argument er, at det er vanskeligt at have et godt kontaktnet til arbejdsgiverne. Jeg synes, det er et utrolig dårligt argument imod tværfaglige a-kasser. F.eks. har Kristelig Fagforening en jobbørs, og hvis en virksomhed efterspørger en medarbejder inden for flere områder, er det en klar fordel, at den kun skal henvende sig ét sted.

Det tredje argument, som rapporten kommer med, er, at konkurrencen kan betyde, at man får en lempeligere administration af reglerne. Det håber jeg sandelig ikke, og det håber jeg da også er umuligt, for jeg går ud fra, at det tilsyn, som nu er blevet styrket med det organ, der kom ind i arbejdsmarkedspolitikken i forbindelse med finanslovforhandlingerne, gør, at der ikke er nogen, der kan snyde. Der skal selvfølgelig være lov og orden inden for alle kasser, uanset om det

er de kendte i dag, der knytter sig til et fagligt område, eller der er tale om nye tværfaglige eller kristelige a-kasser.

Derfor, må jeg sige til hr. Aage Frandsen, er de argumenter, som også er i udvalgets rapport, utrolig tynde, men det var også det, vi forventede. Også derfor følte vi i dag, at det var naturligt, at vi endnu en gang tog fat på et forslag, som tidligere har været til behandling.

Ganske kort til fru Vibeke Peschardt skal jeg sige, at vi under finanslovforhandlingerne sagde nej til, at der skulle være 50.000 medlemmer for, at man kunne oprette en a-kasse. Vi sagde ikke nej til dét, som fru Vibeke Peschardt nævnte i sin ordførertale, nemlig den opblødning, som også lå i modellen.

Til allersidst vil jeg gerne sige til fru Sonja Albrink, at jeg tror, CD har misforstået forslaget lidt. Det går nemlig ikke ud på at lave et differentieret forsikringssystem med forskellige satser, som fru Sonja Albrink argumenterede imod. Dette er alene et spørgsmål om, at der bliver mulighed for at oprette tværfaglige a-kasser, og det kan ikke på nogen måde undergrave forsikringssystemet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har hidtil haft indtryk af, at Venstre respekterede organisationer, som, når de blev bedt om at lave et udredningsarbejde, kom med nogle anbefalinger. Det er jo altså ikke organisationer, som opstår sådan ud af den blå luft. Det er organisationer, der har 100 års tradition bag sig, og hvis man vil den model, som regeringen i hvert fald vil, nemlig bevare den danske model med en meget stor ansvarlighed over for arbejdsmarkedets parter, nedgør man altså ikke deres rådgivning på den måde fra Folketingets talerstol, som vi lige her har hørt.

Hvad er det egentlig for et udvalg, hvad er det for nogle organisationer, der i den grad skal hænges ud som nogle, der tilsyneladende ikke ved, hvad der er op og ned på arbejdsmarkedetslovgivningen? Det er repræsentanter, der er udpeget af LO, repræsentanter, der er udpeget af FTF, repræsentanter, der er udpeget af Fællesrepræsentationen, altså ledernes hovedorganisation, repræsentanter, der er udpeget af Akademikernes Centralorganisation, og det er repræsentanter, der er udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening, samt repræsentationer for de kommunale organisationer, Kommunernes Landsforening såvel som Amtsrådsforeningen.

Det er altså de repræsentanter, som har siddet i et udvalg under ledelse af en afdelingschef i Arbejdsministeriet og gjort sig kvalificerede overvejelser om, hvad der er op og ned på den argumentation, som Folketinget hørte næsten præcis på samme måde for ca. et år siden. Det gør de faktisk ordentligt og kvalificeret, og de når frem til en enig konklusion, der siger, at der er klare fordele ved, at der er fagligt afgrænsede arbejdsløshedskasser.

Det betyder jo ikke, at folk ikke kan komme ud af deres arbejdsløshedskasse, og at de ikke har nogen valgmuligheder. Hr. Helge Sander vil også kunne se på side 21 med det bilag, der er, hvor mange der rent faktisk flytter fra den ene kasse til den anden, når de skifter fagområde. Jeg ved i hvert fald, at hr. Helge Sander også ved, at hvis der er nogen, der er træt af den ene kasse, kan de frit vælge sig over i Kristelig Arbejdsløshedskasse.

Så det er en forkert fremstilling at give som argumentation for dette forslag, at nu kommer frihedsheltene fra Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet og skal løsne de bånd, som er på medlemmerne. Sådan er situationen altså ikke. Folk flytter ud og ind af kasserne. Der er omkring 134.000, der hvert år flytter fra den ene kasse til den anden, fordi det passer ind i deres arbejdsforhold og passer til deres temperament. Det virker lidt på mig som en kunstig fremstilling af frihedshelte, der kommer og vil løsgøre de bundne lønmodtagere, som man nærmest fremstiller som slaver, der ikke kan komme fri.

Der er jo ikke nogen som helst, som overhovedet betvivler – det gør jeg i hvert fald ikke – at hvis lønmodtagere er i en organisation og de ikke bryder sig om at være i den faglige organisation, kan de melde sig ud, lige såvel som de kan melde sig ud af den økonomiske forpligtelse, der er for nogle, fordi de har vedtaget på deres generalforsamlinger og kongresser at støtte bestemte partier. De kan frit vælge at melde sig ud, så lad være med at fremstille det, som om det hele er noget tungt, noget dystert og noget tvungent, for det er det faktisk ikke. De danske lønmodtagere har faktisk egne evner og egne handlemuligheder og bruger dem heldigvis også til at gøre, hvad de vil.

Men det, de ikke kan, er at melde sig ud af de rettigheder og de forpligtelser, der er i henhold til arbejdsløshedsforsikringsloven, og det er jo heller ikke det – sådan har jeg i hvert fald ikke forstået det indtil dette øjeblik – som Venstre er optaget af. Det er måske lige præcis dér, at for-

ståelseskloften er meget dyb, nemlig at når det ikke er sådan, at man kan melde sig ud af sin forpligtelse til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, er det nu meget godt, at der er et system, der kan give de medlemmer, der både har rettigheder og pligter, en rådgivning, så de bedst muligt er i stand til at bevæge sig ind på arbejdsmarkedet igen, hvis de er ude i en ledighedsperiode.

Der er altså nogle af os, bl.a. arbejdsmarkedets parter, der helt entydigt har det synspunkt, at muligheden for en god rådgivning og dermed også muligheden for fleksibilitet og for aktivering, så man kan være selvhjulpnen på arbejdsmarkedet, faktisk knytter sig en faglig afgrænset arbejdsløshedskasse.

Det er begrundelsen for, at regeringen, jeg selv og jo altså også flertallet i Folketinget ikke mener, at man skal give et system, som i det store hele fungerer ganske godt, et grundskud.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Når arbejdsministeren er presset, oplever vi gang på gang, at ordvalget bliver lidt voldsomt. Det syntes jeg også det gjorde her. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at de repræsentanter, som har lavet den rapport, vi netop diskuterer, ikke ved, hvad der er op og ned. Jeg har absolut ikke brugt det udtryk. Jeg beder venligst arbejdsministeren om at komme med en undskyldning eller i hvert fald på anden måde uddybe de kraftige udtalelser, der kom. Det ligger ikke Venstre på sinde at sige, at vi ikke har respekt for deres arbejde. Vi er bare ikke enige i synspunkterne, men det er ikke første gang, det er sket. Derfor tillader jeg mig at påtale det så kraftigt som overhovedet muligt, for det er helt urimeligt at bruge sådanne postulater. Nu er det så heldigt, at de, der er til stede i salen, formentlig har hørt hele debatten og også efterfølgende kan læse, hvad der er blevet sagt.

Jeg har bare sagt, at vi er uenige, og når vi er uenige, er det på grund af dette udvalgs hovedargumenter. Det har tre argumenter imod tværfaglige a-kasser, og dem har vi argumenteret imod, og det har jeg gengivet her fra talerstolen i dag, men at det ikke skulle være ordentligt kvalificeret arbejde, har jeg ikke udtalt mig om. Jeg spørger bare: Hvem har spurgt den enkelte lønmodtager i Kristelig Arbejdsløshedskasse, som repræsenterer 120.000 medlemmer? Er der nogen, der har spurgt dem? Det er der ikke, og det er derfor, at Venstre og også andre i salen i

dag tager disse medlemmers parti, for vi mener, det er ret væsentligt, at der eksisterer frihed til selv at vælge.

Så har arbejdsministeren meget ret i de flotte bemærkninger om, at man skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet og forsikringssystemet osv. Det er vi helt enige i, og det er slet ikke det, vi taler om i dag. Vi taler om retten til selv at bestemme, hvilken a-kasse man gerne vil være i.

Så har arbejdsministeren ikke forholdt sig til et af de forhold, som vi ikke mener er uvæsentligt, nemlig hvad det koster. Nu er det således, at der er nogle, der har mulighed for at følge debatten herinde, og jeg er blevet kontaktet her under forhandlingerne og har fået at vide, at når jeg gengav i starten, at der er en forskel pr. medlem pr. år alene til administration på 1.500 kr., passer det ingen steder. Det har udviklet sig siden den opgørelse, jeg har kigget på. I år er det således, at der er medlemmer, der betaler 2.300 kr. mere pr. år. Det er dog også værd at notere sig.

Min tid er gået for den korte bemærkning, men jeg vender tilbage, for der var endnu et par ting, ministeren var inde på, som jeg meget gerne ville have lov til at uddybe.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det, vi i Fremskridtspartiet ønsker, er blot, at man får frihed til at vælge, hvilken a-kasse man gerne vil have. Det eneste, vi ønsker, er den lille smule frihed. Er det så meget forlangt?

Ministeren har givet klart udtryk for, at ministeren ønsker at fastholde lønmodtageren i et jerngreb. Ministeren ønsker, at lønmodtageren skal være stavnsbundet til en bestemt a-kasse. Ministeren ønsker, at der skal være monopol på at drive a-kasser her i landet, og at man enten er tvunget ind i en politisk ideologisk a-kasse eller en religiøs ideologisk a-kasse. Hvordan harmonerer det med det forslag, som vi også forhandler om i Folketinget i øjeblikket om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet på grund af politisk eller religiøs overbevisning? Det harmonerer ikke særlig godt.

Ministeren siger, der er flere tusinde, der årligt skifter a-kasse. Men hvad er årsagen til, at de gør det? Det er, fordi de flytter fagligt område, som også ministeren sagde det. Det er altså ikke noget med, at man har et frit valg, for flytter man over i et nyt fagligt område, er man tvunget ind i den a-kasse, der er på dét område,

medmindre man selvfølgelig vil ind i en religiøs ideologisk a-kasse.

Ministeren siger, at man bare kan melde sig ud af fagforeningen, hvis man kun ønsker at være medlem af a-kassen, men ministeren ved jo godt, at hver eneste dag bliver det misbrugt af fagforeningerne. Hvis man tager telefonen, hvilket jeg gjorde for et par år siden, og ringer rundt til en stribe fagforeninger og stiller det simple spørgsmål, om det kan lade sig gøre at være medlem af a-kassen uden at være medlem af fagforeningen, er svaret nej. Fagforeningerne ved godt, at det, de gør, er ulovligt, men en almindelig lønmodtager, der ikke har sat sig ind i det kæmpe lovkompleks, tror på, at det er rigtigt, når de siger, man skal være medlem af fagforeningen for at være medlem af a-kassen, og så må man hellere bøje nakken og være det.

Hvis man ved lidt om det og så siger til dem nede i a-kassen, at det jo ikke er rigtigt, at man skal være medlem af fagforeningen for at være medlem af a-kassen, kommer det næste, nemlig at det koster det samme, for så ændrer vi bare på administrationsbidraget. Det er også ulovligt, men fagforeningerne gør det hver eneste dag, og ministeren har fået adskillige sager på sit bord, så ministeren ved det godt.

Det eneste, vi beder om, er en lille bitte smule frihed til selv at vælge. Er det for meget forlangt?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg synes nu, at de, der har lyttet til denne debat, må kunne huske den tone, som hr. Helge Sander havde på, da han nedgjorde den rådgivning, som arbejdsmarkedets parter er kommet med. Det var en tone og en attitude, der nedgjorde de råd, som er kommet entydigt fra arbejdsmarkedets parter, og det var på en måde, så man ikke kunne få andet indtryk, end at respekten og tilliden til dem, der havde givet den rådgivning, var tynd; sådan tror jeg argumentationen lød. Tynde argumenter, ja, det er jo det samme som at sige, at de ikke er gode nok, de argumenter, der bærer en bestemt beslutning.

Så min konklusion er altså – og det er den fortsat – at hr. Helge Sander er ude i et ærinde, hvor han forsøger at gå på to ben, og det lykkes ikke rigtig, nemlig på den ene side gerne at ville please Kristelig A-kasse, og på den anden side alligevel ikke helt at ville være uvenner og uenig med arbejdsmarkedets parter generelt.

Så en lille bemærkning om Kristelig A-kasse og dette her med administrationsbidraget. Det

er rigtigt nok, at det er forskelligt for de forskellige kasser. Det er noget, man træffer beslutninger om i de kompetente forsamlinger, f.eks. om, hvilken type rådgivning man skal have, osv.

Men når nu hr. Helge Sander er så optaget af Kristelig A-kasse, som jeg kan forstå at hele det her projekt i virkeligheden handler om, synes jeg nu godt, jeg vil anbefale hr. Helge Sander at finde ud, hvor højt Kristelig A-kasses administrationsbidrag er, for det ligger jo ikke i den billige ende af skalaen. Men det er noget, som organisationerne selv træffer beslutninger om på baggrund af det medlemsdemokrati, de nu engang har.

Så en sidste bemærkning. Med hensyn til dette med at betvivle lønmodtagernes egen drivkraft til at stå dér, hvor de gør, og specielt ikke stå dér, hvor de ikke vil, nemlig i de faglige organisationer, vil jeg anbefale hr. Tom Behnke at prøve at orientere sig. Jeg har desværre ikke de eksakte tal, men de er jo da i hvert fald til at finde frem til sådan nogenlunde: Hvor mange medlemmer er der i de faglige organisationer, og hvor mange medlemmer er der i arbejdsløshedskasserne? De to tal er ikke de samme, og det tyder jo altså på, at der faktisk er nogle lønmodtagere, der godt ved, at de kan være medlem af en arbejdsløshedskasse, også uden at være medlem af en faglig organisation.

Det er ikke noget, jeg anbefaler, for jeg synes, det er naturligt, når man er på arbejdsmarkedet og er dækket ind af en overenskomst, at man så rent faktisk også er med. Det skal ikke skille os ad, men der er faktisk en meget stor forskel på de to tal, og det synes jeg hr. Tom Behnke skal orientere sig om.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu er sagen ved at udarte til et almindeligt slagsmål, som i og for sig ikke har noget som helst formål.

Vi hørte før, at det er konstateret, at der ikke er et flertal her i Folketinget for det forslag, som Venstre, Fremskridtspartiet og De Konservative har fremsat.

Så kan man godt begynde at diskutere substanser. Man kan godt begynde at spørge: Hvad har man sagt? Hvad har man gjort?

Men hvad fører det til? Det fører kun til muderkastning, men det er måske også det, der er Venstres strategi. Venstres ønske med denne debat er måske, at det skal ende derude, fordi man altså ikke vil erkende, hvordan situationen ser ud i Folketinget.

Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at min oplevelse er, sådan som det blev gengivet, at man prøvede på, som man har prøvet på det gang på gang fra denne talerstol, at udtrykke mistænksomhed over for noget, der fungerer godt, for at man på den måde kan få det nedbrudt. Det er altså ikke en vej at betræde, og jeg er i hvert fald glad for, at et flertal her i Folketinget har afvist den vej.

Men jeg kan forstå, at hr. Helge Sander har megen, megen lyst til at fortsætte i disse spor, og at han har mange små bemærkninger til det.

Jeg vil spørge hr. Helge Sander, om vi ikke for en gangs skyld skulle komme til den erkendelse, at der ikke er nogen mulighed for, at man kan skabe sig et andet flertal, hverken ved at mistænkeliggøre eller prøve at sige, at andre har sagt nogle stærke ord. Derved når man ikke et resultat. Lad nu fornuften råde! Det er fjerde gang, vi gentager alle vores argumenter på de her områder. Det må være tungnemhed, der ligesom tegner sig.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

I sit første indlæg sagde arbejdsministeren, at Venstres ordfører gav udtryk for, at de organisationer, der står bag rapporten, ikke ved, hvad der er op og ned.

I anden omgang var det blevet til, at tonen var af en sådan karakter, osv. osv. Det var straks noget helt andet, for nu er det jo således, at tonen i de indlæg, der bliver holdt her, ikke kan læses i Folketingets forhandlinger. Derfor forstår jeg det sådan, at arbejdsministeren har accepteret, at det første udfald imod mig var ganske, ganske urigtigt og urimeligt. Det behøver jeg ikke engang at konstatere, for det kan vi bare læse i forhandlingerne, når de kommer.

Men når det er sagt, vil jeg gerne i forlængelse af det, hr. Tom Behnke var inde på, sige, at der jo er mange, der ikke får lov til at flytte. Hr. Tom Behnke har jo foretaget en telefonopringning.

Jeg har, siden vi sidste gang havde forhandlinger om dette, samlet en række breve. Nogle medlemmer har sendt kopier af breve, hvor man simpelt hen skriftligt har fået at vide, at man ikke kan være medlem af den og den a-kasse, hvis man ikke var medlem af fagforeningen. Her er et fra Metal i Skanderborg fra december måned. Der står direkte:

»Endvidere skal vi gøre dig opmærksom på, at det ikke er muligt kun at være medlem af vores a-kasse.«

Jeg har sendt et par stykker til arbejdsministeren, men det har jeg efterhånden opgivet, for der kommer jo kun det samme svar tilbage hver gang, at det vil man ikke gøre noget ved.

Så siger arbejdsministeren, at Venstres ordfører forsøger at stå på to ben. Ja, det gør Venstres ordfører forhåbentlig hele tiden. Men at jeg kun tør please de store organisationer i forhold til Kristelig A-kasse, synes jeg er en lidt mærkværdig bemærkning lige netop i dag, hvor jeg kraftigt har understreget, at jeg føler, det er vigtigt, at vi taler de enkelte medlemmers sag. Og vi taler Kristelig A-kasses sag og Kristelig Fagforenings sag, fordi den reelt er den eneste, der har mulighed for at oprette en tværfaglig a-kasse.

Det forhold behøver arbejdsministeren ikke at mistænkeliggøre eller stille i et dårligt lys eller på anden måde at gøre til noget særligt. Det er naturligt, at vi bruger det eksempel, som deværende er det eneste, vi har, fordi vi har så stivnakket et system, der gør, at det ikke er muligt at oprette tværfaglige a-kasser.

Og så lige til slut: Arbejdsministeren spørger, hvad administrationsbidraget er i Kristelig A-kasse. Det er 1.584 kr. pr. år. Til sammenligning kan jeg sige, at det i – helt tilfældigt valgt – Kvindeligt Arbejderforbund koster 300 kr. mere.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Ministeren ønskede, at jeg skulle begynde at nærlæse nogle af tallene, for så ville jeg opdage, at der er forskel på, hvor mange der er medlem af a-kasserne, og hvor mange der er medlem af fagforeningerne, og dermed konkluderede ministeren, at der er nogle, der godt ved, at det kan lade sig gøre, og rent lovgivningsmæssigt er man ikke forpligtet til at være medlem både af fagforeningen og af a-kassen.

Det ved jeg godt. Man kan nemt være medlem af a-kassen uden at være medlem af fagforeningen, og for de mennesker, der ved det og er klar over det, er det ikke noget problem. Men de mennesker, hvis interesser vi prøver at varetage, er dem, der ikke ved det, og som også jævnfør det, Venstres ordfører sagde, skriftligt har fået besked om, at det forholder sig sådan, at man skal være medlem af fagforeningen for at være medlem af a-kassen.

Det er ikke korrekt, men fagforeningerne gør det – de gør det i kampen for at tvinge medlemmerne ind i deres fold, og det er urimeligt.

Ministeren sagde også her, at loven er sådan, at man ikke behøver at være medlem af fagfore-

ningen for at være medlem af a-kassen. Sådan er lovgivningen, og det er fint nok. Så fortsatte ministeren: Men ministeren ville fraråde, at man kun var medlem af a-kassen. Ministeren synes, at det er helt naturligt, at man skal være medlem både af a-kassen og af fagforeningen, for det hænger sammen.

Det er så ministerens holdning, og det er det, der skinner igennem, når der kommer konkrete sager frem, nemlig at lovgivningen er én ting, men ministeren har en anden holdning, og derfor ønsker ministeren ikke at løse de problemer, der reelt ligger. Jo, hvis man sender en enkelt sag over, kan ministeren godt sende den videre til direktoratet, og så har ministeren ligesom fået den af bordet, men ministeren gør ikke noget ved det generelle problem, der er på arbejdsmarkedet: at fagforeningerne løgnagtigt tvinger medlemmerne til, at de skal være medlem af fagforeningen, hvis de vil være medlem af a-kassen. Det er, fordi ministeren har den holdning, ministeren har.

Det er i virkeligheden ubehageligt at leve i et land, hvor frihedsrettighederne bliver knægtet – endda med en ministers velsignelse.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

En sidste bemærkning: Det var dog noget af en overfortolkning af en personlig udtalelse herfra.

Det er rigtigt, at jeg synes, det er helt naturligt: Hvis man er på et arbejdsmarked, hvor man er dækket af en overenskomst, som nogle faglige organisationer på medlemmernes vegne har sørget for var så gode, som de kunne blive i forhold til aftalerne på arbejdsmarkedet, jamen så er det klart, at så synes jeg da, at det medlem, den lønmodtager, som er dækket af en overenskomst, som hans eller hendes faglige organisation har kæmpet sig frem til, naturligvis skal være medlem af den faglige organisation.

At det skulle være noget specielt odiskt at give udtryk for det, har jeg meget, meget svært ved at forstå. Det vil jeg simpelt hen ikke forstå. Jeg kan simpelt hen ikke acceptere synspunktet, som jo i virkeligheden, når man lytter til hr. Helge Sanders og hr. Tom Behnkes argumenter, handler om, at der er nogle, der gerne vil have goderne, som knytter sig til en bestemt overenskomst, men ikke vil være med til at betale det kontingent, som sikrer, at f.eks. smeden, hvor han end kommer fra, faktisk har nogle gode løn- og ansættelsesvilkår.

Det kommer jo ikke ud af den blå luft, sådan som vores samfund er indrettet. Det kommer,

fordi der er organisationer, som faktisk påtager sig et ansvar på medlemmernes vegne til at aftale nogle ting, som er ordentlige, og som er gode. Så langt, så godt.

Når vi taler om forsikringsssystemet, som forslaget handler om, er der ikke nogen regler og bestemmelser i forsikringslovgivningen, som betyder, at det enkelte medlem skal være medlem af en faglig organisation. Det er der ikke i arbejdsløshedsforsikringslovens forstand tale om, og den sammenblanding af problemstillingen, som de to partier gør sig skyldige i, hviler altså på et forkert grundlag, på et grundlag, som ikke eksisterer, fordi man faktisk ikke for at være forsikret behøver at være medlem af en faglig organisation, medmindre man altså har de goder, som knytter sig til at være ansat på områder – og det er den danske model heldigvis et eksempel på – overenskomstdækkede områder, hvor der i nogle situationer godt kan være tale om eksklusivaftaler. Ja, så er der tale om, at hvis man både vil have det gode, der knytter sig til en overenskomst, der kan have en eksklusiv-aftale, skal man være medlem af både den faglige organisation og af arbejdsløsheds-kassen.

Det kan være baggrunden for, at jeg svarer hr. Helge Sander, som jeg gør, nemlig at der er tale om konkrete sager, konkrete vurderinger, som man faktisk må løse på stedet mellem medlemmet, den faglige organisation og arbejdsløsheds-kassen.

Så blev der i øvrigt sagt et eller andet om, at mit første udfald mod hr. Helge Sander var urimeligt. Det synes jeg ikke. Jeg synes, der blev givet udtryk for en hån og en mistillid til de organisationer, som har siddet og arbejdet i flere måneder og er kommet med deres bud på en argumentation for, hvorfor der er klare fordele ved fagligt afgrænsede arbejdsløsheds-kasser, og den kritik af hr. Helge Sander har jeg ikke på noget tidspunkt tænkt mig at trække tilbage.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Vi kan ikke fortsætte hele eftermiddagen. Nu har det skiftet to gange, og vi er vendt tilbage til første udtalelse igen, og så kan det være, vi kan få arbejdsministeren op og moderere det endnu en gang. Det har jeg ikke nogen interesse i, for jeg er enig med hr. Ole Vagn Christensen i, at denne sag er alt for vigtig til, at det bliver til mudderkastning.

Kun synes jeg, at det er beklageligt, at vi har en arbejdsminister, der kommer med disse kraf-

tige udfald. Det, vi taler om i dag, er ganske enkelt. Det handler om frihed, det handler om frihed for den enkelte lønmodtager.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om straf for omskæring af kvinder.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(Fremsat 12/3 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Forslaget til folketingsbeslutning fra Dansk Folkeparti går ud på, at der skal foreslås ændringer i straffeloven, så vi i Danmark kan straffe personer, der medvirker til omskæring af piger eller kvinder i udlandet, selv om omskæring ikke er forbudt i det land, hvor indgrebet er foretaget.

I dag er det sådan, at der i Danmark kan straffes for omskæring efter straffelovens § 245, stk. 2, om legemsbeskadigelse. Strafferammen er fire år.

Hvis indgrebet er foretaget i udlandet, er det dog en forudsætning for straf i Danmark, at indgrebet også er strafbart i det land, hvor det er udført. Dette princip om dobbelt strafbarhed følger af straffelovens § 7 og er et almindeligt princip, som kun fraviges i særlige tilfælde.